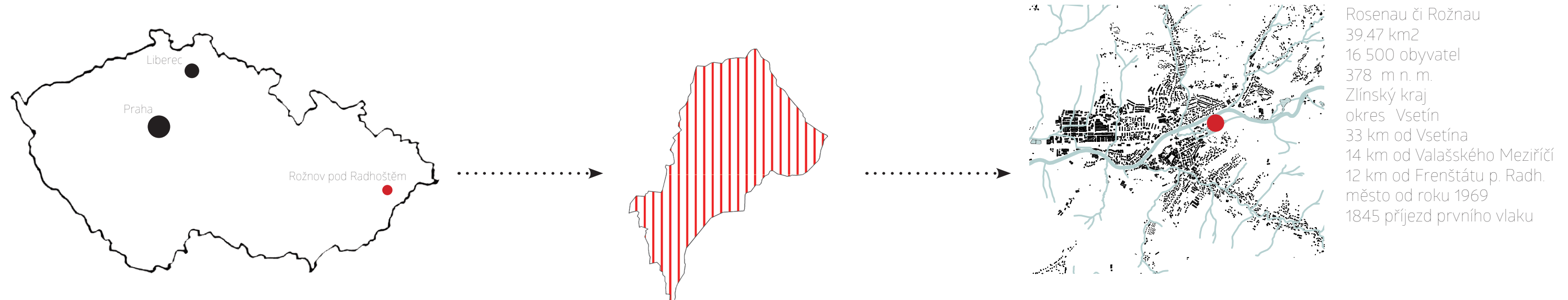

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Eva Bártová // Přístavba knihovny v Rožnově pod Radhoštěm

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE
Přístavba knihovny v Rožnově pod Radhoštěm
Eva Bártová
Vedoucí práce doc. Ing. arch. Jíří Buček
Technická univerzita v Liberci
Fakulta umění a architektury
zimní semestr 2016/2017

Rosenau či Rožnau
39,47 km²
16 500 obyvatel
378 m n. m.
Zlínský kraj
okres Vsetín
33 km od Vsetína
14 km od Valašského Meziříčí
12 km od Frenštátu p. Radh.
město od roku 1969
1845 příjezd prvního vlaku

ROŽNOV POD RADHOŠTĚM

Rožnov pod Radhoštěm (německy Rose-nau či Rožnau) je město v okrese Vsetín ve Zlínském kraji, 17 km severovýchodně od Vsetína na řece Rožnovská Bečva a na úpatí Vsetínských vrchů v nadmořské výšce 378 m n. m. Žije zde nece-lých 17 tisíc obyvatel. Rozkládá se na katastrálních územích Rožnov pod Radhoštěm, Tylovice a Hážo-vice.

Rožnov je znám především svým skanze-nem Valašské muzeum v přírodě, který založili Bo-humír a Alois Jaroňkovi. Původně se nazýval pou-ze Rožnov, přívlastek pod Radhoštěm byl k názvu připojen až roku 1913.

HISTORIE ROŽNOVA

Poprvé je Rožnov pod Radhoštěm zmiño-ván v roce 1267 v listině svého zakladatele, olo-mouckého biskupa Bruna ze Šaumburku. Rož-novský hrad, který je na kopci Hradisko doložen již roku 1310, sloužil spolu s hrady Helfštýnem a Hukvaldami k ochraně Moravy před uherskými nájezdníky. Žili zde páni z Kravař, Cimburové, sedmihradský vévoda Petr, ale i loupeživý rytíř Jan z Messenberka. Hrad byl částečně rozbořen roku 1539 na rozkaz císaře Ferdinanda I., dnes je z něj jen ruina.

Zřejmě už počátkem 16. století bylo v Rož-nově vybudováno ojedinělé vodní dílo, asi dvou-kilometrový uměle vytvořený kanál známý jako „struha“. Část vody z Bečvy nad Rožnovem odvá-ďel do městské zástavby, kde poháněla dva mlý-

ny a obyvatelům sloužila jako zdroj užitkové vody pro domácnosti, k napájení koní a dobytka, máchaní prádla i osvěžení v horkých dnech. Za Rožnovem se voda vracela do potoka Hážovky a jím zpět do Bečvy. Jednou za rok byl průtok vody zastaven, aby mohla být struha vyčištěna.

Od roku 1548 až do 19. století město vlastnili Žerotínové, za jejichž panování došlo ve městě k roz-voji sklářství a tkalcovství plátna a mušelínu. Jejich vládu připomíná černý lev v městském znaku. K roku 1687 je v Rožnově uváděna papírna, od roku 1712 pivovar, který nechal postavit Karel Jindřich ze Žerotína. V letech 1748 - 1752 byl v obci po předchá-zejících dřevěných kostelech vystavěn nový, zděný kostel Všem svatých. V té době ve farnosti působil mladý kněz Antonín František Hohn (knězem 1745 - 1752). Dostavbu kostela zdržely nepokoje, dokončen tak byl až v roce 1752.

V roce 1796 si brněnský lékař František Kro-čák uvědomil léčebné působení místních klimatic-kých poměrů a poslal do města první čtyři nemoc-né s plicními chorobami. Od té doby roste známost Rožnova coby klimatických lázní. Oficiálně je založil tehdejší ředitel panství Josef Drobník, na světovou úroveň lázně později pozvedli lékaři František Polan-ský a Vladislav Mladějovský. Pacienti se léčili žínčí a vycházkami, později i koupelemi a elektroléčbou. Lázeňství zde bylo na vrcholu počátkem 20. sto-letí, kdy byl Rožnov pro příznivé klima řazen mezi nejlepší léčebné lokality v Evropě a přirovnáván ke švýcarskému Davosu nebo italskému Meranu. Za léčbou nemocí dýchačího ústrojí i srdce sem ka-ždou sezónu přijíždělo až 3000 hostů. Patřil mezi ně např. zakladatel psychoanalýzy Sigmund Freud

nebo přírodovědec Gregor Mendel. V rámci rozvo-je lázeňství byla v letech 1934 - 35 postavena ještě Masarykova ozdravovna na vrchu Kozinec, svému účelu ale sloužila jen krátce. Na konci 2. světové války byly přeměněna na lazaret, později se stala zotavovnou ROH. Lázně byly zrušeny v roce 1953. Viditelnou připomínkou tehdejších dob zůstal Spo-lečenský dům v městském parku.

V roce 1925 bylo založeno Valašské muze-um v přírodě, které je nejstarší a největší svého druhu ve střední Evropě.

V roce 1950 byla v souvislosti s rychlým rozvojem národního podniku Tesla Rožnov zahá-jena výstavba nejstaršího rožnovského sídliště Záhumení. Třípatrové bloky domů jsou domovem pro zhruba tisíc lidí. Sídliště Záhumení je zároveň trvalou expozicí sgrafit akademického malíře Jana Kobzáně, který zde touto technikou zejména pří-rodními motivy vyzdobil vstupy domů nebo rámy kolem balkónových oken. Nejbohatěji zdobené jsou sloupové balkóny dvou protilehlých domů v křížení ulic Boženy Němcové a Julia Fučíka.

V polovině 20. století klesl význam rožnov-ské „struhy“ pro místní průmysl, jako poslední ji využívala papírna (původní dolní mlýn). Kolem roku 1973 do ní bylo uloženo potrubí kanalizace a struha byla zasypána. Její malá, ale funkční část zůstala zachována u horního splavu Bečvy, odkud dodnes přivádí vodu k pohonu technických staveb v Mlýnské dolině Valašského muzea v přírodě a napájí potůček protékající městským parkem.

V roce 2010 byla městu navrácena tra-dice vaření piva, za pomoci EU byl ve městě otevřen zrekonstruovaný pivovar. Ve městě se nacházejí také pivní lázně.

MŮJ POCIT Z ROŽNOVA

Vystoupila jsem z vlaku a dívala jsem se na poměrně skromné nádraží. Vydala jsem se podle mapy směrem ke knihovně podél řeky. Vzala jsem to přes park a než jsem se nadála, byla jsem na místě. Popsala bych Rožnov jako mnohem menší město, než jsem čekala. Ma-lebné, sympatické, pomalé a klidně plynoucí.

Ještě jsem stihla posledních pár minut otevírací doby knihovny a prošla jsem si velmi nahuštěné přízemí. Ano, přístavba je oprav-du nutná, knihy leží po podlaze, police jsou přecpané k prasknutí. Druhé patro je na tom velmi podobně. Velké překvapení ale přichá-zí ve třetím patře, kde je krásná půda, kde se pořádají menší výstavy, a prostor je doplněn dětskými kresbami a působí velmi mile a pří-jemně.

Zahrada je klidná i přes to, že je hned u hlavní silnice. Je skovaná za menším va-lem, který odděluje zahradu od okolního dění. okolní ulice jsou klidné a celá část severně od knihovny je velmi klidná. Projdu ještě přes řeku přes park na námětí. Vše působí pravým duchem malého města. Mísí se tu zvědaví tu-risté, kteří přijeli za skanzenem a místní, kteří si užívají posledního letního sluníčka.

Vlakové nádraží

Bergerova vila
KNIHOVNA

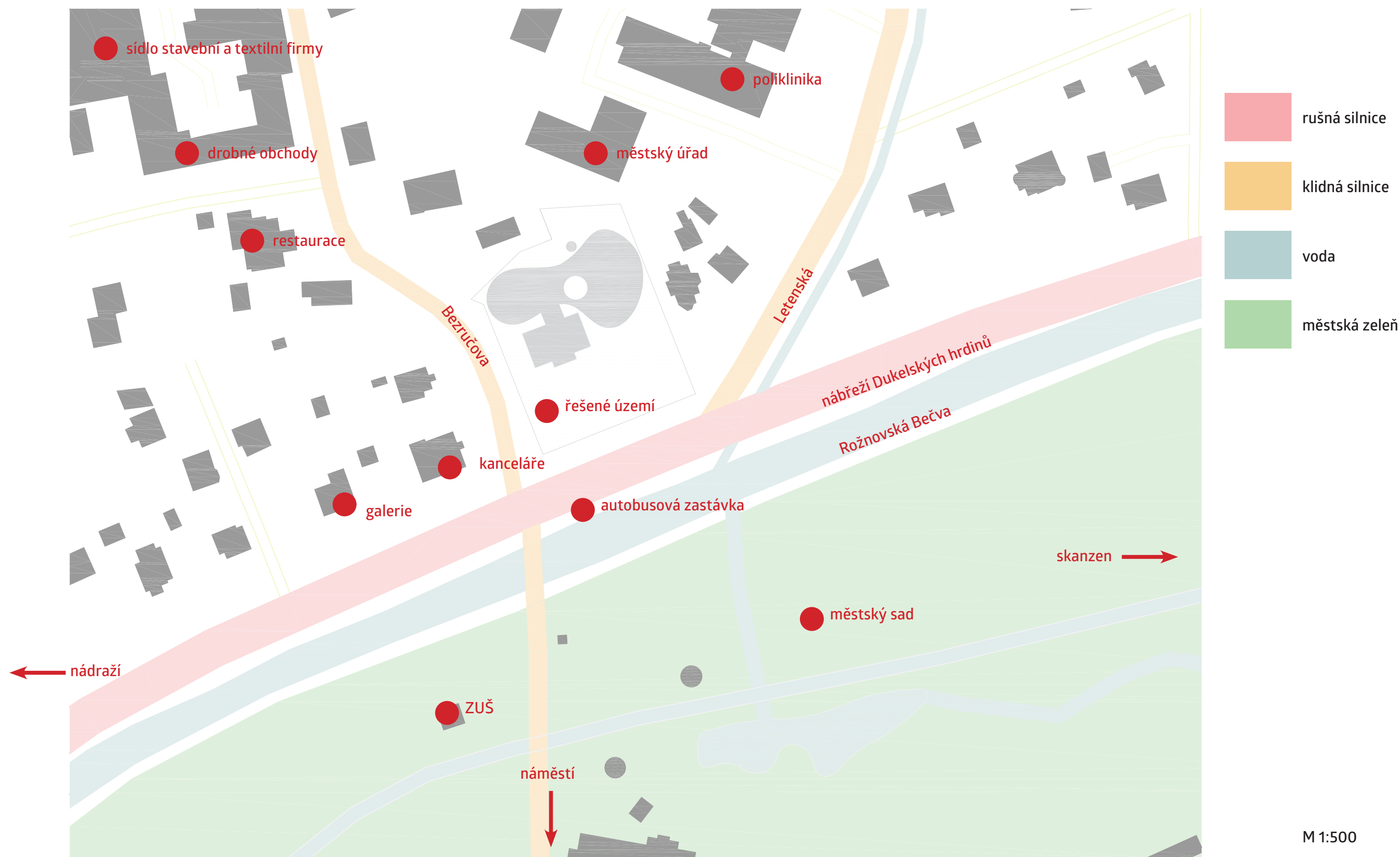

Náměstí

Skanzen

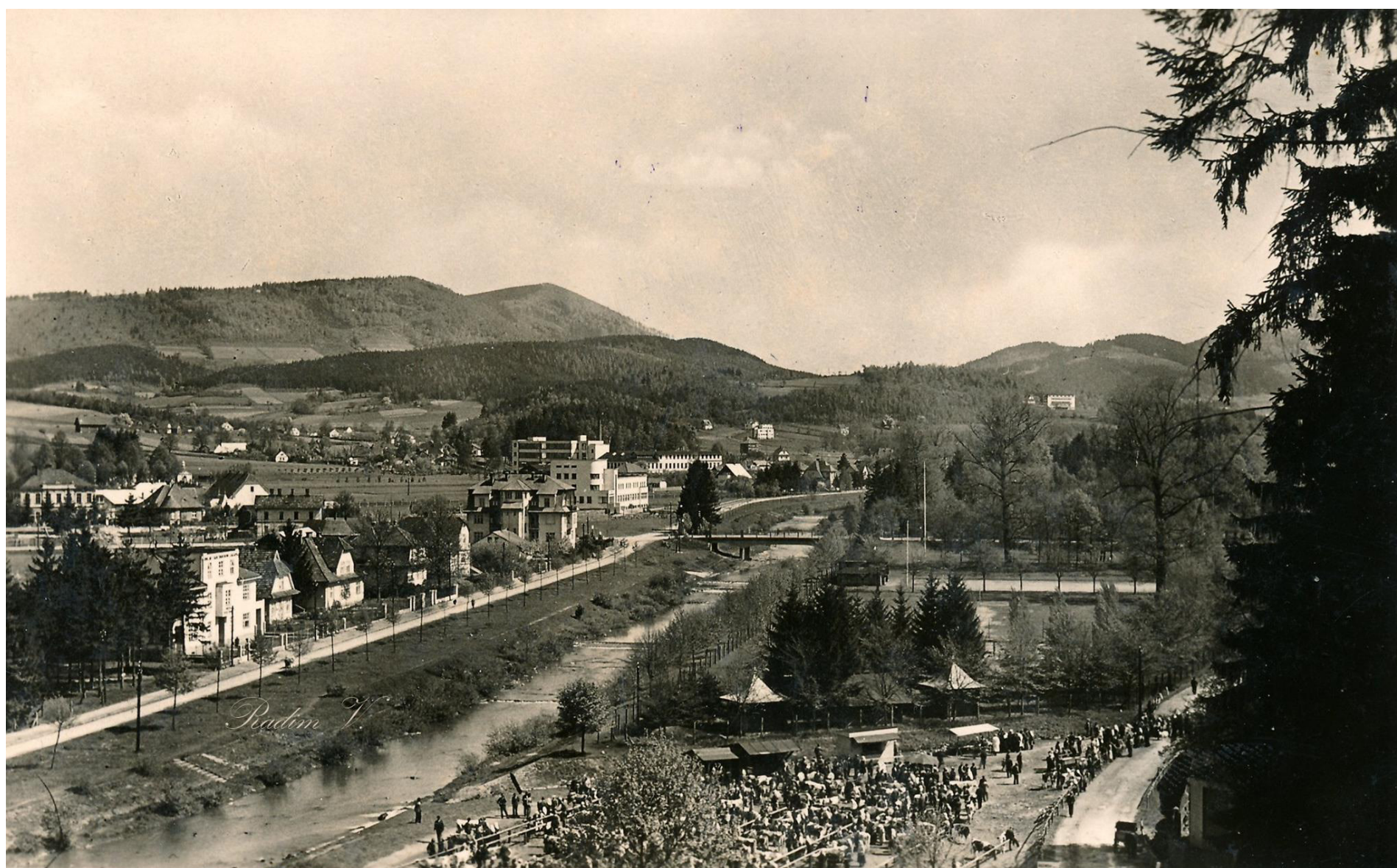

před válkou

90. léta

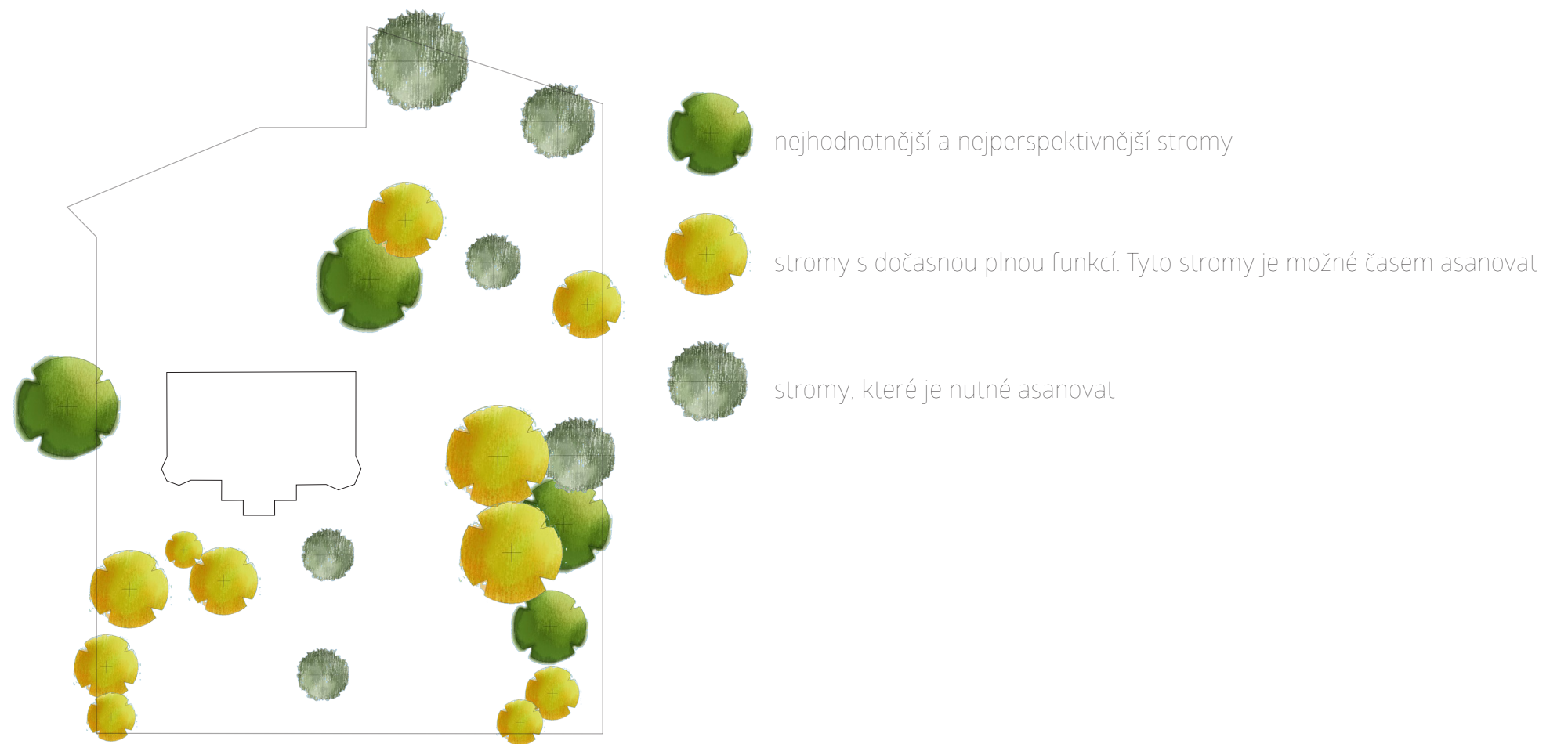
Nábřeží - 30. léta

HISTORIE KNIHOVNY

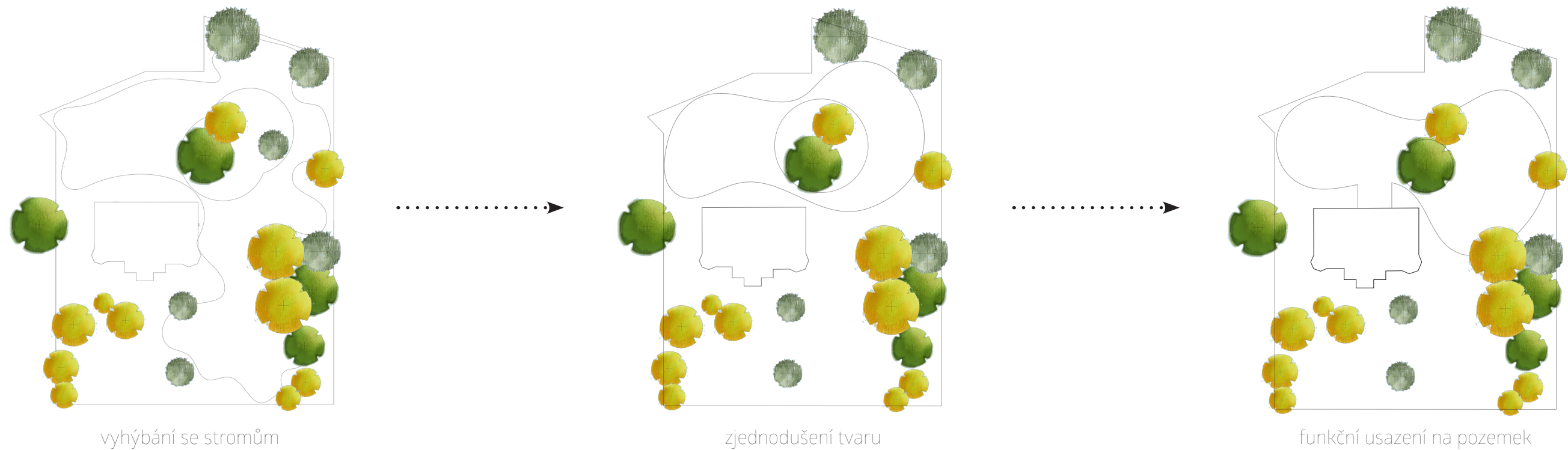
Knihovna získala stávající budovu po rekonstrukci tzv. Bergerovy vily. Ing. Richard Berger si ji nechal postavit v roce 1912 nebo 1913 jako rodinnou vilu. Po něm tento objekt vlastnil majitel textilní továrny Leo Brill, jež umírá v roce 1933 a dědicem se stává jeho žena Žofie a děti Jiří a Vilemína (provdaná Pöttingerová). V roce 1940 odkoupil od Žofie Brillové továrnu Němec Josef Kudlich (majitel pletárny na Dolní Bečvě) formou arizování židovského majetku. V roce 1945 připadla textilní továrna jako válečná kořist Sovětskému svazu. Od roku 1945-1949 sloužila jako část fondu národní obnovy. Od roku 1949-1989 byla přidělena n.p. LOANA jako mateřská školka. Po čtyřletém chátrání se vila dočkala rekonstrukce. Od prosince 1993 slouží jako Městská knihovna s kompletními službami pro čtenáře. V exteriéru objektu se v 90. letech konaly pravidelná Sochařská léta.

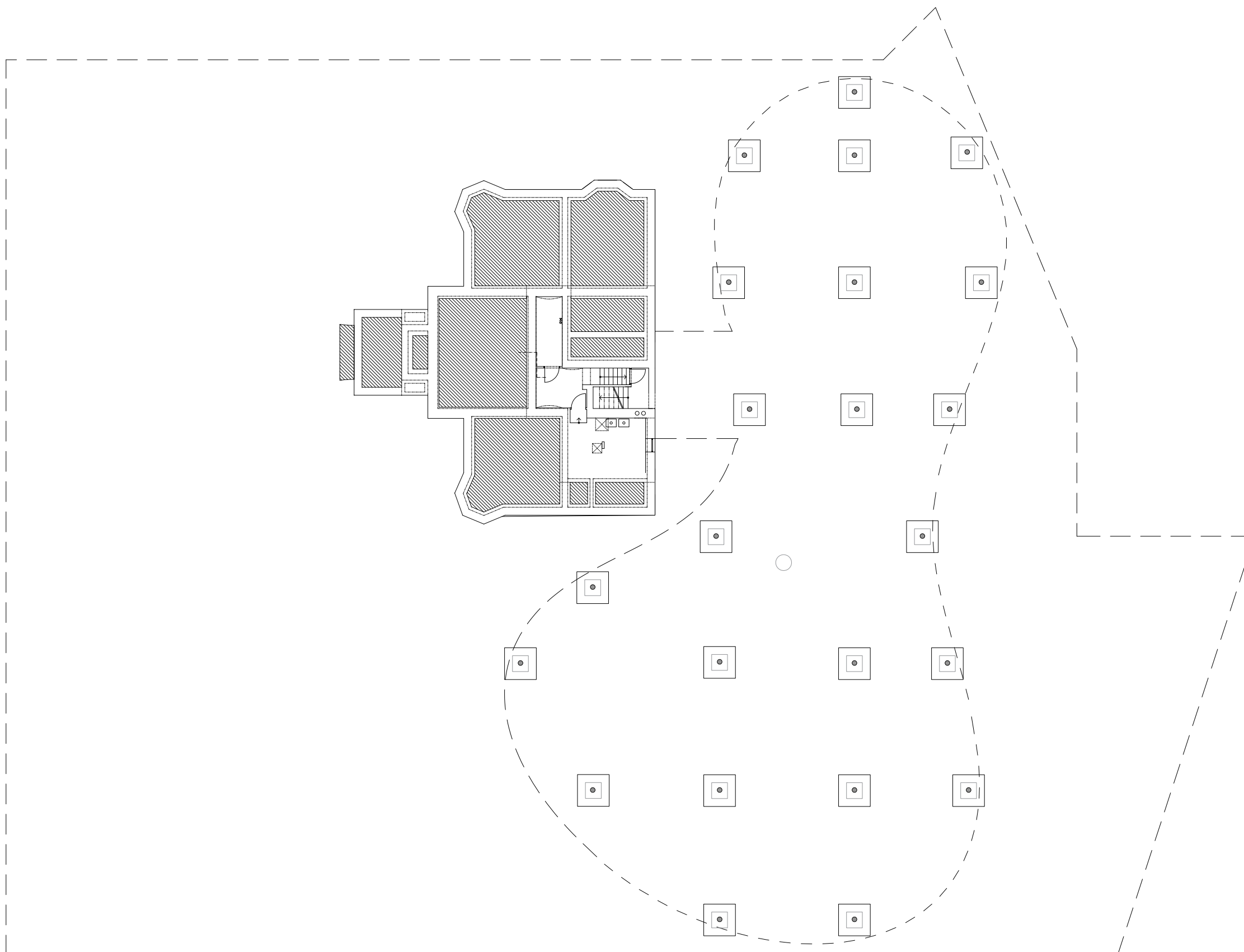

Vznik návrhu:

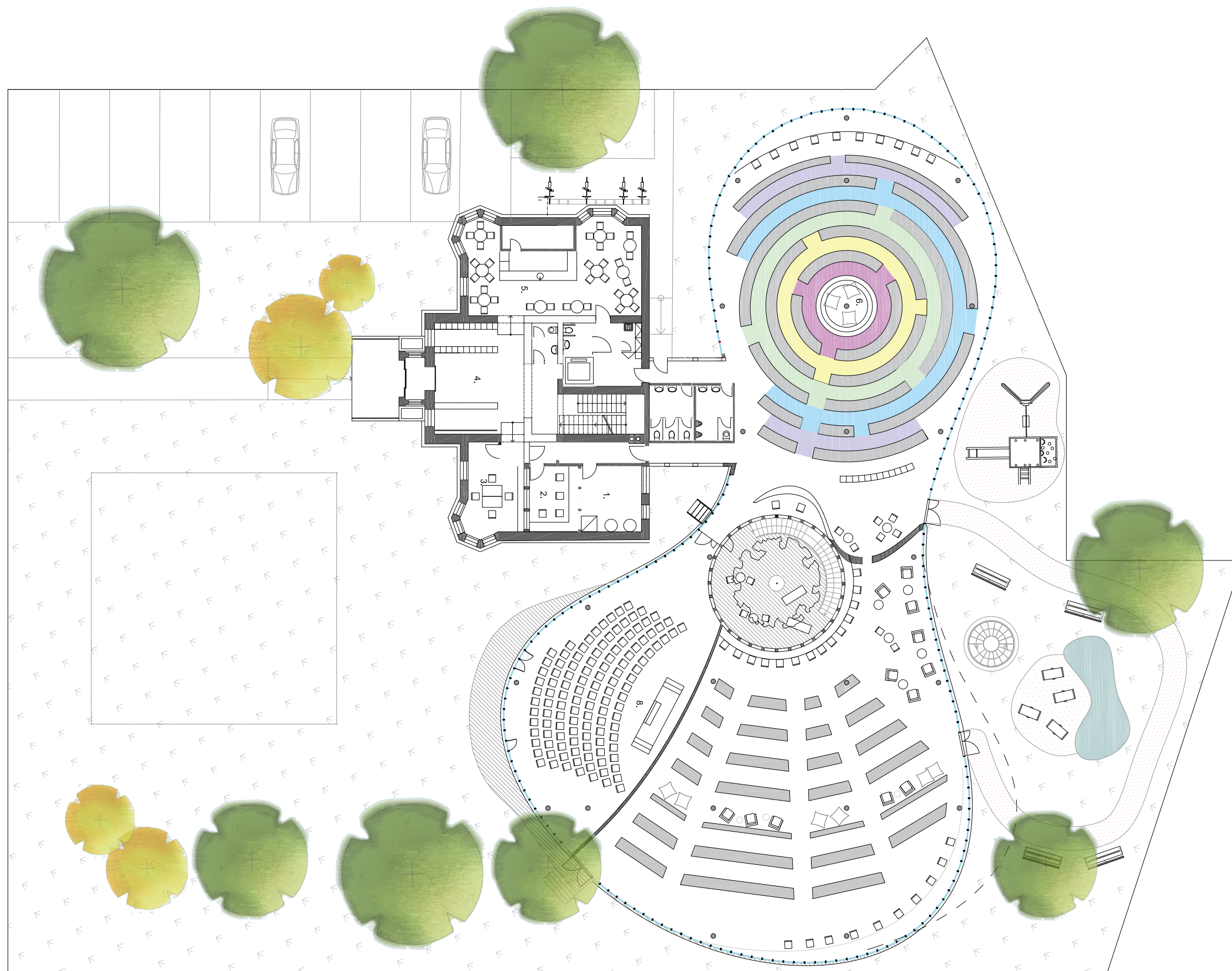

1 PP

M 1 : 225

- oddělení předškoláci
- oddělení školáci
- oddělení děti 10 - 12 let
- oddělení děti 12 - 14 let
- oddělení děti 14 - 16 let

1 NP

M 1: 225

